

Fran Albrecht: ·

Iz groba.

Molčalo dolgo si, srce — o, zdaj govori,
če nisi pozabilo še besed človeških,
ko vso to večnost si se pogovarjalo
sámo s seboj in s svojo mračno senco:
tako kot mrtvi govoré v grobéh.

Kako sta se zasula noč in mraz!
Temnejši molk, kot je doma v grobovih
med brati mrtvimi, — bolj trd, bolj mrk
je ta, ki veje zdaj iz duše v dušo.
O, strašna noč, o, kruti mraz duha!

Ljudi ni. To so motne, blodne vešče,
plesoče, kot jih goni blesk zlatá.
Brez slè živeti, brez poguma umreti
se párijo, se kolnejo prekleti,
ujeti v pajčevino svojih dni.

Boga ni. Bogoskrunska laž je Bog
v ustih zločincev, dragoletnikov...
Zdaj tabernaklji src so brez Boga.
En bog je: bog senzalov in bankirjev,
demon krvnikov in nasilnikov.

A vse je igra le marionet,
odurnoglupi karneval mesa.
Čas je brez kril, reptilsko k tlom pobit.
Pa to je videz, laž, blazen privid:
resnica je le duh poraženi.

Resnica je le glad teles in duš,
ki pije mozeg in sesá duhá.
Resnica — to jè nemi krik srcá,
ki žro ga škorpijoni blaznih muk —
krik živo pokopanega srcá.